

derkastet stive systemer, bare fordi de er blevet ældre. Det hører simpelt hen en helt anden tid til, hvor det var socialdemokratisk tænkning, der dominerede.

Kl. 13.55

Vi har igennem alt for lang tid set alt for mange eksempler på, hvor galt det kan gå, hvis systemer får lov til at hvile i sig selv. Jeg behøver blot at nævne Københavns hjemmepleje. Her havde vi endnu et eksempel på, hvordan systemet ganske enkelt svigtede og lod de ansatte og de ældre i stikken. Det skal være slut. Der skal være konsekvenser, hvis kommunerne ikke kan leve op til deres forpligtelser, og det kommer der.

Når de ældre får muligheden for at vælge mellem den kommunale og private udbyder af hjemmepleje, sker der nemlig ting og sager. Det viser erfaringerne fra de alt for få kommuner, som allerede har gennemført fritvalgordningen. Her stiger de ældres tilfredshedsgrad nemlig ganske betragteligt og det vel at mærke, uanset om de har valgt den kommunale eller den private løsning.

Alene det faktum, at der er noget at vælge imellem, og at det dermed har konsekvens, hvis servicen er for dårlig, får resultaterne til at blive markant bedre. Det kan ingen da for alvor have noget imod. Og når nu det frie valg har vist sig at fungere i praksis, er det da dumstædigt ikke at ville betræde den vej. Sådan ser vi altså på det i Det Konservative Folkeparti.

Med udgangspunkt i et stærkt offentligt sygehusvæsen får også vore syge medborgere en større sikkerhed og bedre mulighed for at blive behandlet. Også her på et område, som rammer nogle af de svageste, nemlig de syge, lod den tidligere regering i alt for lang tid hårdnakket ideologi stå i vejen for sund fornuft. Også her blev systemet sat før det enkelte menneske. Når det drejer sig om syge mennesker, er der i mine øjne kun én ting, der er interessant, og som tæller, virkelig tæller, og det er: Hvordan får vi bedst og hurtigst tilbudt behandling?

Det Konservative Folkeparti har gang på gang påpeget, at tilbud om behandling på et privat eller udenlandsk sygehus kunne være en mulighed i øjeblikket, hvor vi ikke har pladserne på det offentlige område. For den enkelte patient er det jo ligegyldigt, om lægen, der fører kniven, er ansat på et privathospital eller i det offentlige. Afgørende er, om han eller hun kan operere, så patienten bliver rask.

Vi Konservative har også gang på gang påpeget, at det er det offentlige sygehusvæsen, der skal være rygraden i behandlingen af danske patienter. Det er hjørnestenen. Men vi har nu i for lang tid set, at der er problemer. Et af de mest markante beviser på dette er jo netop fremkomsten af de private sygehuse. Hvis det offentlige sygehusvæsen fungerede helt optimalt, ville der jo ganske enkelt ikke være et marked for de private sygehuse. Men det er der.

Vi er yderst tilfredse med, at regeringen lægger op til at afsætte 1,5 mia. kr. til en ekstra saltvandsindsprøjtning til det offentlige sygehusvæsen. Det er vort håb og vores forventning, at den pulje vil kunne dæmme op for de værste problemer, men det er også vores dybe overbevisning, at det ikke er gjort med penge alene. Der er også behov for en ændret indstilling. En ny indstilling, der sætter patienten i centrum, må til. Den tidligere regering satte systemet i centrum og patienten på sidelinjen; det skal der ændres markant og radikalt på nu.

Netop over for de svageste skal vi som velfærdssamfund vide at træde til med en hjælp, der virker, og jeg er derfor utrolig glad for statsministerens betoning af lige præcis dette element og denne forpligtelse i et velfærdssamfund. Det er jo lige præcis den opgave, det offentlige først og fremmest skal tage vare på, nemlig sikre dem, der ikke kan klare sig selv. Her er der netop brug for et stærkt offentligt system, men også her så vi, hvordan den tidligere regering på afgørende punkter svigtede.

Vi skal vise, at vi med den forøgede frihed til de ressourcestærke vil sikre et større ansvar for dem, der ikke kan klare sig selv. Det er i virkeligheden det, der er hele meningen. Sæt de kræfter fri, som kan, sådan at vi får overskud til at hjælpe dem, som ikke kan.

Regeringen må ikke og vil heller ikke – er jeg sikker på – glemme, hvad der er fundamentet for en fortsat og forbedret indsats på alle disse velfærdsområder. Vi står over for en række udfordringer, som kræver en ny retning i den økonomiske politik. Udfordringerne er ikke nye, men der er brug for handling, så der skabes bedre rammer for vækst og fremgang i beskæftigelsen. Der er brug for en ny retning, hvor den enkelte, der kan arbejde, får en større tilskyndelse og gevinst ved selvforsørgelse og ved at yde en ekstra indsats. De ydre rammer, som regeringens økonomiske politik vil blive baseret på, er det fundament, der bragte den danske økonomi væk fra aggrunden i 1980'erne.